

Editorial

Στις παρυφές του επίσημου φωτογραφικού «καλλιτεχνικού» στερεώματος , της φωτογραφικής «αγοράς» των γκαλερί, των επίσημων σχολών φωτογραφίας και των κρατικών Μουσείων φωτογραφίας, ζουν και δημιουργούν , συμπληρώνοντας το πάζλ της σύγχρονης ελληνικής φωτογραφίας οι φωτογραφικές ομάδες.

Πολυάριθμοι χώροι που ασχολούνται από μεράκι με την καλλιέργεια της φωτογραφικής παιδείας , με πολυάριθμες δραστηριότητες , αλλά κυρίως με την παραγωγή φωτογραφικού έργου.

Έργο αυτόνομο τις περισσότερες φορές από τις επιταγές της φωτογραφικής αγοράς και των κατεστημένων απόψεων για την φωτογραφία .

Χώροι που επιτρέπουν στα μέλη τους να πειραματίζονται, να ερευνούν , να φαντασιώνονται καλλιτεχνικές πορείες και καταξιώσεις σαν κίνητρο , στην προσπάθεια τους να καταστούν σοβαροί εραστές της τέχνης της φωτογραφίας και να προτείνουν το δικό τους βλέμμα μέσα από το κλικ της μηχανής τους.

Το μόνο που δεσμεύει το βλέμμα τους, είναι η αγωνία να εκφράσουν τις σκέψεις τους και την συγκίνησή τους μέσα από τον παγωμένο φωτογραφικό χρόνο , όπως τον επεξεργάζεται η ψυχή τους , η σκέψη τους , η παιδεία τους , και τον αποδίδουν μέσα από την μορφή της εικόνας.

Στην σημερινή «δημοκρατική» φάση της φωτογραφίας με τα εκατομμύρια των μηχανών ανά χείρας των ανθρώπων , έχει επικρατήσει η εύκολη και εύπεπτη εικόνα, ως η νέα παγκόσμια γλώσσα επικοινωνίας.

Παράλληλα με τις ευκολίες που παρέχει ο ψηφιακός κόσμος στην επεξεργασία της φωτογραφίας , τα πράγματα για την καλλιτεχνική φωτογραφία συνεχώς δυσκολεύουν.

Η πρόκληση για την φωτογραφία τέχνης να επιβιώσει , ξεπερνώντας τον εαυτό της μένει να απαντηθεί.

Να υπερβεί το στιγμιαίο και ασήμαντο , να αποφύγει την βαρετή συνηθισμένη ιδέα ή το πεζό μήνυμα ή γεγονός.

Να ξαναδώσει νέες συγκινήσεις μέσα από πολυφωτογραφημένα θέματα , απογυμνώνοντας την φωτογραφία , από όλα τα περιττά που μπερδεύουν.

Να ξεχωρίσει από την σημερινή παγκόσμια αργκό της τηλεοπτικής και διαφημιστικής γλώσσας , συναρπάζοντας και συγκινώντας.

Απ' τις απαρχές της φωτογραφικής τέχνης μέχρι σήμερα αυτή ήταν η προσπάθεια. Υπέρβαση μέσα από αναζήτηση και πειραματισμούς σε νέους δρόμους.

Υπέρβαση της εύκολης ή έξυπνης καταγραφής. Δημιουργία καλλιτεχνικού φωτογραφικού έργου , στο οποίο να συγκινεί η ιδιαιτερότητα του καλλιτέχνη, ο ιδιοφυής τρόπος που συλλαμβάνει το απλό θέμα ,την απλή ιδέα, τον χρόνο και τον χώρο.

Νέους δρόμους που ιστορικά αναζήτησαν την υπέρβασης της φωτογραφίας , στην ζωγραφική, στις αφηγηματικές εκτροπές εντός και εκτός του κάδρου , στις μεταμορφώσεις της αλήθειας μέσα από φωτογραφικές ακροβασίες ή την αποτύπωση πολλαπλών χρόνων στο κάδρο.

Πειραματισμούς που πολλές φορές πέφτουν στην παγίδα των εύκολων επαναλήψεων , των βεβιασμένων πιασάρικων ψηφιακών κατασκευών , χωρίς μορφολογική ή ιδεολογική συνεκτικότητα , της μετατροπής της φωτογραφίας σε «εικόνα» ,σε βίντεο , σε εγκατάσταση.

Όλα βέβαια επιτρέπονται , στην εποχή της παγκόσμιας μεταμοντέρνας «σούπας» και του διαδικτύου , σε έναν πλανήτη - μικρό χωριό.

Σήμερα που στο πεδίο της τέχνης και ειδικά της φωτογραφίας , διεξάγεται ένας παγκόσμιος διάλογος, εν μέσω γενικευμένης σύγχυσης ιδεών, αντιλήψεων , αλλά και μεταβατικότητας του ίδιου του μέσου.

Ειδικότερα στον ελεύθερο και ευρύχωρο ιδεολογικά χώρο των φωτογραφικών ομάδων, οι πειραματισμοί αλλά και οι δημιουργικές επαναλήψεις , επιβάλλονται . Και κυρίως οι νυχτερινές βόλτες στα πάρκα.

Σ' αυτό το κλίμα και η πρόταση – παρουσίαση της φωτογραφικής μας ομάδας «κοινόν φωτογράφων» - f14.

Όλοι οι καλλιτέχνες , μέσα από τους κώδικες που αντιλαμβάνονται και επεξεργάζονται τον πραγματικό κόσμο , αλλά και την ιδιαίτερη αισθη-

τική που διαθέτουν , μας εκπλήσσουν. Σταματούν τον χρόνο, καταθέτοντας την ψυχή τους με το ιδιαίτερο προσωπικό τους βλέμμα , σε μια προσπάθεια να μας συγκινήσουν έξω από τα πεπατημένα, υπερβαίνοντας τα αυτονόητα.

Ο Γιώργος Γεωργιάδης με τις ατμοσφαιρικές του περιηγήσεις μας ταξιδεύει ονειρικά με το δυνατό του θέμα στα πάγκα των παιδικών μας ονείρων.

Η Κατερίνα Μαρινέλου για άλλη μια φορά σε μια εξαιρετική εικαστική , ζωγραφική προσέγγιση της φωτογραφίας. Ανήκει άραγε εκεί ;

Ο επαγγελματίας Γιάννης Κατσαρέας μας πείθει για την κρυφή σχέση και τις προϋποθέσεις ανάδειξης της καλλιτεχνικής αξίας μιας διαφημιστικής φωτογραφίας. Ή την αξία του καλλιτέχνη ;

Ο Χάρης Κυρατζόγλου με τα πολλαπλά κάδρα αλλοιώνει και τελικά αναιρεί την ίδια την έννοια του πορτρέτου.

Ο Κώστας Παρασκευαΐδης διερευνά την έννοια του φωτογραφικού χρόνου μέσα από τα παιχνίδια της μνήμης.

Ο Γιάννης Παπαδόπουλος με το προσωπικό του φωτογραφικό ημερολόγιο , προσεγγίζει την φωτογραφία ακροβατώντας ανάμεσα στην λογική και την συγκίνηση. Τι χρειάζεται περισσότερο η φωτογραφία;

Ο Φώτης Παλαιολόγος ανασύρει μια νέα συμβολική εικόνα, με την σύμπραξη των διαφορετικών χρόνων , μέσα από την δυναμική προοπτική των σχημάτων. Στην δεύτερη σειρά, αναδημιουργεί τα τοπία , με την βοήθεια του φωτός , σε ένα κάδρο χωρίς θέμα , σχολιάζοντας την σημερινή πραγματικότητα της φωτογραφίας.

Η Λένα Κοτσοπούλου που μας ξαναθυμίζει ότι τέχνη δεν είναι η ομορφιά της άγριας φύσης αλλά το βλέμμα της ψυχής μας .

Ο Απόστολος Καρπαδάκης με τους μεταμοντέρνους πίνακες ζωγραφικής του, σχολιάζει αποκαλυπτικά την σημερινή κυριαρχία της εικόνας , παράλληλα με την σιωπή, την αποξένωση και τις υπόγειες συναντήσεις , με τους σκοτεινότερους φόβους μας.

Η Αλέκα Τσιρώνη με την λιτή, σιωπηλή και ποιητική της φόρμα μας ταξιδεύει σε λησμονημένες πλευρές του εαυτού μας.

Ο Τάσος Σούμπαρης αναρωτιέται μέσα από την «άγραφη» παιδική ψυχή και τα ψηφιακά κολλάζ, για το αν μπορεί η τέχνη να αλλάξει τον κόσμο. Η τέχνη σύνθημα ή ατομική συγκίνηση ;

Ο Στέλιος Φιλίππου αρνείται να τοποθετήσει « πρόσωπο» στα μοντέλα του. Αγωνία για την αδιαφορία του σημερινού ανθρώπου να αποκτήσει «πρόσωπο». Η δύναμη της εικόνας, να μιλά για πράγματα που δεν περιλαμβάνονται στο κάδρο της.

Η Άννα Πουγαρίδου αναρωτιέται για τα όρια της τέχνης. Δίπτυχη ασύμμετρη τοπιογραφία, με μοναδικό σταθερό σημείο την νοητή γραμμή στο κέντρο του κάδρου. Τα πάνω – κάτω. Τελικά στην τέχνη όλα επιτρέπονται ;

.....

Ας τελειώσουμε όμως με τον Λόγο. Ας απολαύσουμε ξεχωριστές φωτογραφίες, μεταμορφωμένες από την ψυχή και το βλέμμα των καλλιτεχνών μας.

ΜΠΙΑΖΑΚΑΣ ΝΙΚΟΣ